

Draga moja prihodnost,

pišem ti iz sedanjosti, ki je najverjetneje zate, ko to bereš, samo še sled preteklosti. Strah me je, draga prihodnost, ker ne vem, ali te bom kdaj resnično spoznala takšno, kot si v mislih. Ne vem, ali boš nežna ali kruta, polna teme ali svetlobe. A nekaj pa zagotovo vem ... pišem ti, ker te imam rada, četudi si zgolj obljuba, ki jo nosi čas. Sedanjost ni pravljica. Pogosto je težka, hrupna in prav zadušljiva. Vsak dan me bombardirajo članki o nasilju, vojnah in ljudeh, ki izgubljajo svoj jaz. Na ulicah vidim siromake, revščino in lakoto. Vse okoli mene je trpljenje, fizično in psihično. Ljudje se obnašamo, kot da smo pozabili, da smo si enaki, da smo vsi nastali iz enega skupnega prednika. Na družbenih omrežjih štejejo le številke. Prijateljstvo se zdi merjeno s všeči in komentarji. Zemlja se še vrti in življenje na njej še ni zamilo, a pogosto imam občutek, da ta njena rotacija ne vodi nikamor ter da so za nami ostala samo še brezdušna trupla. Vendar sem ravno v tem hrupu slišala tvoj krik. Ti tisti oddaljen glas, ki me kliče iz bede sedanjosti. Ali je čudno, da bolj kot sem žalostna zaradi sedanjosti, močnejše me vleče k tebi? Ti si tista, ki me napolni z energijo, da vsako jutro vstanem, da še vedno upam na boljše dni, da še vedno sanjam. Ko pomislim nate, si predstavljam svet, kjer ljudje niso sovražniki, ampak sopotniki, kjer si sosede pomagajo po načelu: vsi za enega. Vem, morda sem naivna, ko verjamem v takšno utopijo, toda ali ni prav to tvoj namen – da nam omogočš sanjati, da nam daješ prostor, kjer lahko verjamemo, da bo jutri lepše kot danes? Ti izmuzljiva. Nikoli ne vem, kako se mi boš prikazala. Lahko boš svetla, lahko boš temna. Lahko boš podobna današnjemu dnevu ali povsem drugačna. A prav v tej nepredvidljivosti je tvoja moč, tvoja lepota in tvoja milina. Ti si kot oseba, ki jo ljubiš, še preden jo spoznaš. Zato ti pišem – da te zdaj pričakujem z odprtim srcem. A prihodnost, povej mi iskreno, boš nežna do nas? Boš dovolila, da se bodo otroci v Gazi spet igrali v miru, brez strahu pred smrtjo? Boš prinesla konec nemirov v Ukrajini, kjer ljudje hrepenijo po domu in varnosti? Boš pustila, da se narava znova razcveti, da živali spet zaživijo brez strahu pred človeško roko? Ali boš še naprej odsevala našo brezbržnost, našo obsedenost z elektronskimi zasloni, našo slepoto za lepoto, ki jo imamo pred očmi? Vem, da ne morem od tebe zahtevati odgovorov. Ti si zrcalo tega, kar bomo ljudje naredili sami iz sebe. Ti si zgodba, ki jo pišemo tukaj in zdaj. In vendar – prosim te –, nauči nas, kako se iz napak naučimo. Naj bodo naše rane semena modrosti ter naj nas padci naučijo vstati močnejše. Če sem iskrena – se te bojim. Strah me je, da boš ponovitev današnjega dne, samo v drugačnih barvah. Bojim se, da boš polna istih preprirov, istih napak, istih razočaranj. A hkrati vem, da si tudi prostor upanja in sanj. Si priložnost, da svet razreši težave in napiše novo poglavje. Zato, draga prihodnost, te ljubim. Ljubim te z vso močjo svojega srca, ker si moj navdih, moj razlog, da kljub vsem temnim novicam verjamem v luč. Ljubim te, ker v tebi vidim prostor, kjer lahko na sebi gradimo. Ljubim te, ker upam, da se bo vsak otrok lahko smejal, da bo vsak človek lahko svoboden, da bo vsaka reka tekla čista in bo vsak gozd ostal zelen. Prosim, verjemi mi. Za konec pa naj ti povem, da čeprav še nisi tukaj, te že čutim. Čutim te v otroškem smehu skozi hrup. Čutim te v rokah ljudi, ki sadijo drevesa, čeprav vedo, da v njihovi senci morda ne bodo nikoli sedeli. Čutim te v ljubezni, ki še vedno gori v srcih ljudi, ki kot jaz upamo.

Za vedno tvoja Ana!